

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg opfattede hr. Enggaards indlæg som mere generelt rettet. Nu kan jeg forstå, at problemet også gør sig gældende i forhold til østersøsamarbejdet. Jeg vil så spørge hr. Enggaard, om det ikke er korrekt, at vi faktisk har set den samme problemstilling i forhold til EU, hvor man f.eks. ikke har kunnet enes om at samarbejde om forslag til EU's regeringskonference, hverken på miljø- eller beskæftigelsesområdet eller noget som helst andet. Tværtimod har vi konsekvent oplevet, at de nordiske lande kører deres eget løb ud fra deres egne regeringers taktiske overvejelser, og problemet er derfor ikke specielt for østersøsamarbejdet, men det er sådan, at det nordiske samarbejde ikke er reelt eksisterende i forhold til at tale med én stemme. Man oplever det tværtimod også f.eks. i disse forhandlinger om 36-timers-reglen, som jeg har den fornøjelse at stille spørgsmål til ministeren om i morgen i spørgetiden. Det skal jeg så ikke gå ind i, men dér oplevede vi det jo også.

(Kort bemærkning).

Knud Enggaard (V):

Jeg kan her på stedet komme i tanker om ét eksempel, hvor de nordiske lande ikke går den samme vej i samarbejdet omkring Europas udvikling, altså ikke mindst regeringskonferencen 1996. Det er det forslag, som Sverige og Finland har lagt frem, og som er helt i tråd med Maastricht-Traktatens ånd og bogstav, om, at Vestunionen skal underlægges den politiske beslutning i Rådet for Den Europæiske Union med henblik på at kunne udføre forskellige aktioner. Det er et ret dristigt forslag, som jeg egentlig havde megen sympati for, men som jo ikke har flertal her i salen. Men det viser bare, at der rører sig nogle ting, også på nordisk plan, som bringer nye motiver og nye synpunkter ind, som kan være ganske forfriskende.

Men jeg henleder hr. Albrechtsens opmærksomhed på dette svensk-finske forslag, som er ganske interessant, fordi det viser, at to lande, der udadtil er neutrale, godt kan tage sikkerhedspolitiske initiativer inden for det europæiske samarbejde. Det hilser jeg, som jeg også sagde i mit indlæg, for så vidt med glæde – jeg ved ikke, om hr. Albrechtsen var kommet på det tidspunkt, da jeg udtrykte min glæde over, at vi også kunne have en sikkerhedspolitisk diskussion i det nordiske.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nej, men jeg havde den fornøjelse at høre hr. Enggaard radiofonisk, eller hvad sådan noget nu hedder. Jeg synes, det var interessant, at hr. Enggaard selv rejste spørgsmålet om det forslag, som den svenske og den finske regering har stillet, fordi det netop er et forslag, som fuldstændig splitter Norden, og som har bragt bl.a. den norske regering i en overordentlig vanskelig situation, og hvor man ikke fra svensk og finsk side spurgte Danmark og Norge, om man eventuelt her havde noget, som man sammen burde drøfte på nordisk plan. Næh, dér spillede man bare ud, ligesom også den danske regering har gjort på andre områder, hvor den har fundet det opportunt. Så jeg synes da, at det er et glimrende eksempel på, hvordan det nordiske samarbejde netop ikke er blevet styrket, men afmonteret i kraft af indlemmelsen i EU.

Men jeg skal slutte denne replikudveksling her. Jeg tror, vi har fået skåret ud i pap, hvad det handler om.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg skal også til indledning tilslutte mig de bemærkninger, der kom fra den socialdemokratiske ordfører om dagens forløb og med tre beklagelige timers forsinkelse sige tak til ministeren for redegørelsen.

Vi er rene i langt de fleste af de principielle standpunkter, der er givet udtryk for, for tiderne har skiftet, verden har ændret sig, og derfor er det naturligt, at også det nordiske samarbejde i de seneste år har gennemgået en gennemgribende fornyelseskur og fornyelseskur.

Fleere nordiske lande er blevet EU-medlemmer, og de baltiske lande banker på døren til Europa. Rammerne er blevet tilpasset denne nye situation. Opdelingen i det indre nordiske samarbejde, de europæiske spørgsmål og Nordens nærområder, de tre søjler, er en naturlig udvikling.

Det er vigtigt, at det nordiske samarbejde fortsætter, men det er lige så vigtigt, at det foregår med den faktiske virkelighed som grundlag. De nordiske lande har mange fælles interesser og har også en mulighed for gennem samarbejde at påvirke udviklingen i omverdenen.

Hvis vi kigger på de tre søjler, så vil jeg, hvad angår det indre nordiske samarbejde, sige, at dér har vi selvfølgelig en helt klar interesse i fællesskabet. Vores fælles sproglige og kulturelle baggrund er en naturlig base for samhørighed